

naar gewijzigde inzichten, pasklaar gemaakte plannen uit den tijd van De Jongh.

Voor Cool was misschien de belangrijkste wijziging dat men in het noorden prijs gaf het kegelplan, al liet men veiligheidshalve aan het noordelijk einde van den Heemraadssingel tegen de spoorbaan een stuk grond braak liggen: kwam tijd, kwam raad. Maar ook het loslaten van het centrale plein aan het oosteinde van de ontworpen haven achter den Westersingel, waar De Jongh zijn raadhuis gedacht had voor Groot-Rotterdam, beduidde een wijziging van weinig minder beteekenis.

Voor Blijdorp was zeker verheugend dat men terugkeerde tot het oorspronkelijk denkbeeld van De Jongh om in het westen van dezen polder een park aan te leggen, waarbij Burgdorffer nu, als eisch van een nieuwen tijd, sportterreinen ontwierp. Maar het gaf weinig reden tot vreugde, dat hij aan den rand van Blijdorp en Bergpolder een gordel van fabrieksterreinen projecteerde langs verbindingskanalen tusschen de Schievaarten en de Rotte.

De industrie vroeg terreinen aan spoor en binnenwater, de zeer welgestelde vroeg villaterrein en de onder dezen volgenden vroegen, ieder naar zijn gesteldheid, passende woningen. Maar aan deze billijke wenschen van de burgerij kon niet naar behooren voldaan worden, want met de grondpolitiek was het verkeerd geloopt en dus ook met de woningvoorziening.

Niet zonder reden was het dat de Gezondheidscommissie in 1915 in een voortreffelijk studierapport¹⁾ erop wees, hoe een goede grondpolitiek moet omvatten het geheele gebied waarop in een afzienbare toekomst de stad zich zal uitbreiden, hoe deze erop gericht moet zijn om op elk oogenblik, althans binnen zeer korten termijn, te kunnen voldoen aan de vraag naar bouwterrein voor verschillende doeleinden.

Noch het een, noch het ander was hier het geval, al had de Gemeente vooral in de jaren tusschen 1904 en 1914 omvangrijke grondaankopen gedaan ook voor andere dan havendoeleinden. Er ontbrak systeem.

1) Jaarverslag Gezondheidscommissie 1915, bijlage IX.